

KAPITOLA 1.

Ahoj, jsem Sammy Hayes-Rodriguez. Možná už jste o mně slyšeli? Jsem ten kluk, co si z něj všichni dělají legraci. Máma mě totiž přinutila vzít s sebou do školy robota — to je ta nejpitomější, nejtrapnější věc, co se kdy komu za celou historii školy přihodila. (A to mluvím o základkách od dob prvního osídlování Ameriky.)

Musím vám povědět bláznivou historku o tomhle robotovi, co si myslí, — a to si nedělám blázný — že je můj bratr.

A hádejte, kde ten trouba tenhle pitomý nápad sebral?

Od mojí mámy!

AHOJ, JSEM
SAMMYHO KAMARÁD
TROUČK. V TĚHLE
KAPITOLE O MNĚ
JEŠTĚ NIC NENÍ,
ALE STEJNĚ SE
VÁM UKÁŽU.

A víte co? Můj táta jede v tomhle uhozeném podniku s roboty taky. Dokonce ten mámin potrhlý nápad nazval „geniální“.

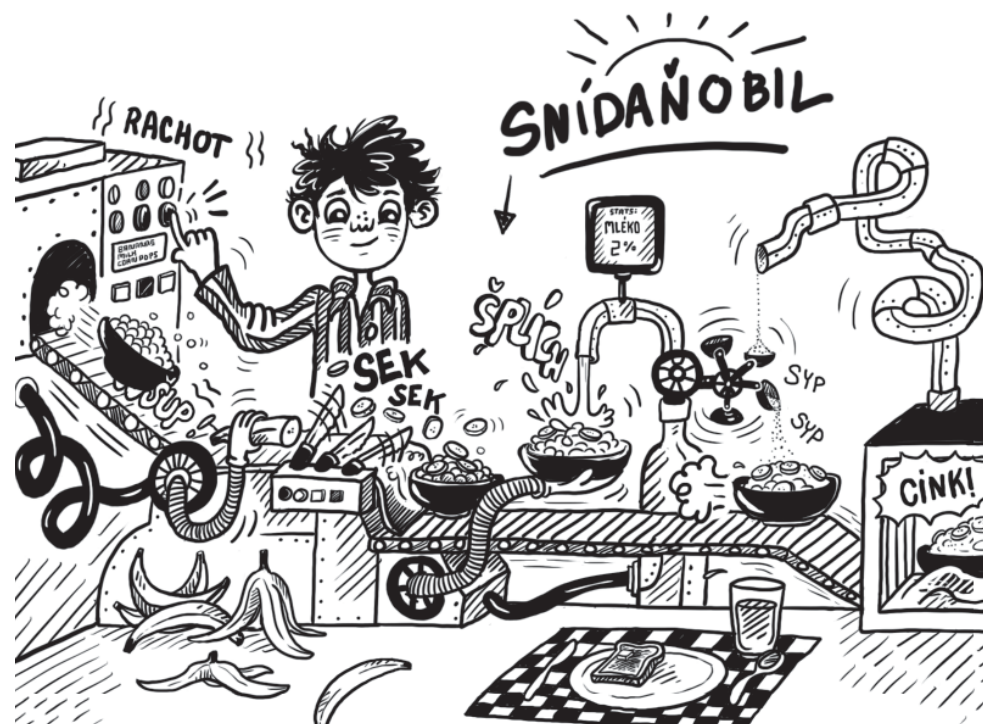
Ještě že Maddie je pořád na mojí straně.

Maddie je absolutně nejlepší ségra, jakou můžete mít. Nemá nejúžasnější modré oči? *No jo, dobrý.* Obrazek je černobílý. Ale věřte mi, má oči modřejší než

ta nejmodřejší barva ve velkém balení šedesáti čtyř pastelek.

Takže jednou jsme s Maddie mluvili o mámině pošahaném nápadu u snídani, kterou nám pochopitelně servíroval jeden z mnoha jejích praštěných vynálezů: snídaňobil.

Stisknete knoflík vaší oblíbené cereálie, ta se vám nasype do misky, miska pak sjede dolů ke kráječi banánů, přesune se k trysce s mlékem, odtud uhání k sypátku s cukrem a nakonec odfrčí k výdejnímu okénku.

Přejete si trochu pomerančového džusu? Stiskněte oranžové tlačítko.

Ale — a tohle je veledůležité — NIKDY netiskněte tlačítka džusu a cereálií najednou. Věřte mi. Je to ještě horší, než když zmáčknete současně cereálie a míchaná vajíčka.

Snídáme spolu s Maddie každé ráno, než odejdu do školy. Povídáme si o všem možném, přestože Maddie je o dva roky mladší než já. To znamená, že by byla ve třetí třídě, kdyby chodila do školy. Jenže nechodí.

Vysvětlím později. Slibuju.

Maddie dobře ví, jak potrhlí dovedou někdy táta s mámou být. Ale musím přiznat, že přestože je Maddie

mladší, dovede mít věci pod kontrolou *daleko* líp než já.

„Všechno dobře dopadne, uvidíš.“

„Ale souhlasíš, že tenhle poslední mámin nápad je praštěný. To bude trapas, že se z toho studem propadnu!“

„Doufám, že ne,“ vrtí hlavou Maddie. „Chyběl bys mi. Hrozně moc. Uznávám, že její plán je trochu ujetej...“

„Maddie, je tak děsně ujetej, že toho svýho robota může dát dohromady s tím na Marsu. Můžou tam spolu kopat červený kamení! No dobře, teď ta nejhorší část: máma mi řekla, že tahle

potrhlá věc, kterou chce, abych udělal, je součástí jejího úplně nejdůležitějšího pokusu.“

Jo, jsem mámin ubohý pokusný králíček. Nejspíš mi ke školnímu obědu přibalí listy salátu.

KAPITOLA 2.

Mámin nápad vyhlásit mi „Den, kdy s sebou vezmu do školy robota,“ je tak uhozený, že to před Gennou Zagorenovou ani nemůžu říct nahlas. To je holka od nás ze třídy, co je alergická na buráky, což způsobilo, že můj nejlepší kamarád Troják nemůže nikdy jíst oběd u stejného stolu jako Genna. Víc o Trojákovi později, slibuju.

Je čas spustit mámin velký, *veledůležitý* pokus: já a mluvící popelnice jdeme do školy. Spolu.

„Dělej, že je to tvůj bratr,“ navrhla mi máma.

„Já žádnýho bratra nemám.“

„Teď už máš.“

Věřili byste tomu? Já ne.

A co robot? Nemyslím si, že by se mohl nenápadně vmísit mezi ostatní ve třídě. Jedině snad na Halloween.

Kostým už na sobě má.

„Dobré jitro, Samueli,“ říká Ěčko, když vycházíme ze dveří a míříme k zastávce školního autobusu. „Počasí pro imatrikulaci jako dělané.“

„Cože?“

